

«Мене у безвість поманили...» (1943)

Буряківець Юрій Дмитрович

* * *

Мене у безвість поманили
Ви у засніженім краю.
Прозорим хмелем закружили
Безжурну голову мою.
Я став надіями багатий,
Сніжинки квітли серед трав,
Думок не вмючи ховати,
— Я вас люблю — тоді сказав.
Чого ж ви просто промовчали,
Чом відповісти не змогли? —
Сніги на паркани упали,
І ворон вилетів з імлі.
Він, може, згадує дороги,
Де ми пройшли без сліз і мук. —
Між нами не було нічого,
Лишень нервовий потиск рук.

1943

Постійна адреса: http://ukrlit.org/buriakivets_yurii_dmytrovych/mene_u_bezvist_pomanyly